

SLOVENSKA BAKLA

Všeč mi je Flisar, a še nimam borda

Da ljudstvo, navijaštvo, ne bi pozabilo na bližajoče se zimske olimpijske igre, mu je naš olimpijski komite podkuril z baklo, z nošnjo olimpijskih sanj. Ne smemo je imenovati olimpijska, še manj paraolimpijska, tudi kranjska ne, ker bi spominjala na klobaso, preprosto slovenska bakla je. Bakla brez j, tako kot baklava.

Simbolično luč so prižgali v Ljubljani, nato se je peljala v Mojstrano, pa na Jesenice, v Trzič, namenjeni so ji bili še Celje, Velenje, Maribor, Črna na Koroškem, pa spet Ljubljana. Ja, potovala bo po naših bolj ali manj olimpijskih mestih, pač ne v Novo Gorico, od koder je Jurek burek.

Legende

Ko sem v agencijski novici prebral, kako so jo slavili v četrtek na jeseniškem ledu, se mi je zdelo, kot me tam ne bi bilo. Zato bom peripetije poskušal opisati s svojim očesom. Deset minut pred napovedano 16. uro mi je bilo zaradi prizoriščne praznine hladno pri srcu, pa v noge, ker sem stal na ledu. Bo dogodek klavrn, sem se pisunsko speljal na led? Nak, v hipu je vse zaživel, na ploskev se je zgrnila množica srečnih otrok, tako v športnih kot civilnih oblačilih, tako s športnimi rekviziti kot civilnimi, mobilnimi. Povezovalc nam je uvodoma razložil razliko med olimpijskimi igrami in olimpiado, zbirati so se začele jeseniške olimpijske legende. Za katere sem navijal pred desetletji, ko so klestili žabarske hokejske oklepne. Oče me je, Ljubljančana, pač tako vzgojil. Vsakega so deli v olimpijsko bundico, sem ter tja je šlo na tesno, enkrat je bil potreben XXL, hokejist pač vse življenje ostane oreng dedec, otročad pa nam je ponazarjala športne veščine.

Slovenska bakla se vozi po Sloveniji, tako hitro, da jo je treba prestreči. In smo jo, na drseči ploskvi jeseniške dvorane Podmežakla.

Grega Kališnik

Hokej, samo na ledu, umetnostno drsanje za ženske, najdaljša vrsta je bila pri curlingu, to je, da boste laže razumeli, odrivanje kamnov po drsni ploskvi, zraven tega pa histerično pometanje.

Tudi kultura je bila, prežihovski zborček nam je zapel najprej Na planini je ... pa še eno, ampak na odru je bil mikrofoni le sam sebi v okras. Smo pevčice bolj gledali, slišali pa za tem orkester pleh muzike, ki se je ustopil na tribuni.

Olimpijci so fizično izginili in se čez par hipov pojavili na ekranu. Ja, odpeljali so jih iz dvorane in uprizorili nekajminutno nošnjo slovenske bakle na prizorišče, kjer smo jih, uradno nestrpno, ne-uradno otrplo, čakali. Najprej jo je poprijel župan Tom Mencinger, pa hokejista Zvone Šuvak, Ivan Ščap, sprti smo poslušali o uspehih, dosežkih legendarnih hokejistov, Ivan Ščap je denimo zabil zgodovinski gol Sovjetom, Vladislavu Tretjaku, no, naši so izgubili s tem golom proti devetim njihovim. Baklonosec je bil nato Robert Kerštajn, prvi Slovenec, ki je osvojil smučarsko tekaške točke svetovnega pokala, predmet je šel spet v roke hokejistu, Edu Hafnerju, skoraj bi nekje vmes pozabil na Draga Mlinarca, pa na koncu je bila smučarka Alenka Dovžan, nekoč najstniška junakinja Lillehammerja, ki je bila že na slavju dan prej v Mojstrani, od koder prihaja, zdaj pa je, eja, Jeseničanka. Upam, da nisem koga spustil.

Vhodna roleta se je dvignila, špalir so vodili dva policijska mo-

torista in karavan, morda si je kdo potihoma zaželel, da bi na ledu vsaj dvokolesnika imela rahle težave, nismo bili uslišani. Sledili so olimpijci.

Edini Jernej

Dovžanova je slovensko baklo predala Jerneju Slivniku. Ga ne poznate? Fant je smučar, invalid in, življenje poskrbi, da naključja padejo na plodna tla, prav istega dne je izpolnil olimpijsko normo. Zato potuje v Pjongčang. Kot edini naš športnik invalid, če sem prav razumel. Vsi, ki so okusili slast maksime, da je pomembno sodelovati, ne pa zmagati, čeravno se zmagovanja nihče ne otepa, so šli na oder in zbranim namenili par besed, spodbudnih olimpijskih misli, Ivan Ščap je imel v žepu originalni plošček iz Sarajeva, leta 1984 je bilo to. Na oder so povabili tudi Ado Smolnikar Bešter, telovadko, udeleženko olimpijskih iger, ne olimpiade, leta 1952 v Helsinkih, zraven je bila tudi Petra, ne Tina Robnik, potnica v Torino pred dvanajstimi leti, kjer je smučala v zelo hitrih disciplinah in kombinaciji.

Na zaslону so bile tudi želje letošnjim olimpijcem, spod ročic osnovnošolcev, eno prepisem in ne lektoriram: »Všeč mi je Filip Flisar. Želim, da bo zelo dober na olimpijskih igrah. Še vedno nimam borda in še neznam bordati.« Upam, da so starši tretješolca vrstici prebrali.

Glavni baklonosec vobče pa je Tomaž Razingar, v Sočiju naš zastavonoša, kapetan hokejistov in zdaj glava naših navijačev, kapitan navi-

jaškega letala. Držal se je bolj sredi igrišča, torej v ozadju dogajanja. Petke je vsevprek delil lisjak Foksi, govoril ni nič, pa še en maskotnež je postopal naokrog.

Želje olimpijcem so šolarji brali tudi v živo, ampak se jih ni slišalo. Pred desetletji smo jih na moji osnovni šoli Tovarišu, tudi k njemu je bakla potovala. Neolimpijska. V Podmežakli so pripravili tudi olimpijski kviz z, kako pa drugače, bogatimi nagradami.

Še to, bakla ni klasična, nje večnega ognja, se zdi, ne prižgemo z vžigalico, če se ne motim, je polna elektrificiranega vezja, z vsakim krajem, ki ga obiše, je osvetljen delček ročaja več, slednjic se bo svetloba združila z večno sijočim vršnim cvetom. Pot simbolnega

Dovžanova je baklo predala Jerneju Slivniku. Fant je smučar invalid, ki je prav tistega dne izpolnil olimpijsko normo.

predmeta naj bi se končala 29. januarja v Ljubljani, na predstavitvi naše olimpijske odprave.

Takole iz Ljubljane zadnje čase poslušam le, da jeseniški šport umira, zlasti paradni, a tisti dve urici, ko smo olimpijsko sanjali, je bila podoba drugačna. Vse je bilo rdeče od hokejistkov, med katerimi so se vrtinčile umetnostne drsalke v črni opravi. Da o detetih, ki so se tega dne za vedno zapisala curlingu, ne zgubljam besed.

Ob koncu se je pokazalo, da gre policist dvakrat na led, tudi drugič brez nezgode.

programu sam delaš ves čas.« Lahko vadiš v troje, ceneje, ali na skupinski vadbi.

Individualno

Včasih, saj pomnimo, na aerobiki, je bil vaditelj na odru, ti pa si ga med množico enako gibajočih se posnemal, zrcalno. Pri funkcionalni vadbi trener hodi med

Nekoč je bil vaditelj na odru, ti pa si ga med množico posnemal. Zdaj trener hodi med vadečimi, jih popravlja.

vadečimi, jih popravlja. Evolucijsko gonilo je, »da dvigne raven kakovosti skupinske vadbe.« Kako? »S čim bolj individualnim pristopom.« Program z Erjavcem prilagodita vadečim, »to ljudje cenijo, nimamo vsi enakih ciljev, potreb. Vadi skupina, a vsak dela svoj trening.« Kako to dosežeta, se namuzne Seražin Lisjak, je poslovna skrivnost, »trenerji si radi sposojajo ...« Zamisli, koncepte. Včasih.

Erjavec je državni prvak v olimpijskem dviganju uteži, v Evoluciji poleg soustanoviteljev sodeluje še Nastasja Štesl, tudi državna prvakinja v dviganju uteži.

Tine ima za seboj boks, kikkoks, bodibilding, z utežmi je vadal eno leto, dve leti samo gimnastiko in jogo, na benču si je grdo poškodoval ramo ...

Zdaj rekreativno dela to, kar daje drugim. Z veseljem, ne na pamet, revolucionjsko, pač postopoma, evolucijsko. Za zgled, oza-veščanje. Ki mu, pravi, na srečo, sledi vse več ljudi. Več moških ali žensk? Fifti-fifti.

Jernej Slivnik s slovensko baklo, zadaj legende FOTO GREGA KALIŠNIK